

Felhő nem jár fenn az égen,
nyár van, vidám, forró nyár.
Harangvirág tárt kelyhében
friss harmatcsepp csillan kéken,
kinn a réten áll a bál.

Tarka ruhás virágsereg
illeg-billeg, mosolyog,
bogár zümmög, béka brekeg,
még a pohos méh is nevet,
táncolnak a szúnyogok.

Erdő szélén várkastély áll,
púpos hátú barna domb.
Szerény tanya, képe sivár,
nem lakik itt kevély király
rőzse lepi, sárga lomb.

Belsejében éléskamrák,
tágas termék, kis szobák.
A lakói dolgos hangyák,
amit lelnek, félrerakják:
epret, gombát, áfonyát.

Kinn a réten zeng a nóta,
kering a tánc szüntelen.
Hegedű hív dárídóba,
hajnal óta tart a móka,
minden perc új dalt terem.

Szól a tücsök muzsikája,
alig kel a napvilág,
lassút húz, majd frisset rája,
lepke járja, méh a párja,
míg kigyúl a mécsvirág.

Körbe-körbe, karikába
ropja, aki arra jár,
potrohát a légy riszálja,
szárnyát rázza mórivalva,
napszállatig tart a bál.

Csak a szorgos hangyanépség
cipekedik, meg nem áll.
Hogy az utat el ne vétsék,
irányát a fába vésték,
üres kamra magra vár.